

РЕШЕНИЕ

№ 4569

гр. София, 04.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10796** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/

Образувано е по жалба на Ч. М. (С. М.), немски гражданин, [дата на раждане] в Г., притежаваш паспорт № C7R6P2NFC, издаден на 19.03.2016 г. от властите в Г. и валиден до 18.03.2026 г., с адрес в Г., чрез адв. С. Р. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4536-000003/19.09.2025 г. издадена от Началник към РДГП Е., ГПУ С., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП на оспорвания е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС лек автомобил марка Б. с немски регистрационни табели с номер WHC61 за срок от шест месеца до 1 година. В жалбата се поддържа искане за отмяна на оспорения административен акт, тъй като е постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и не е съобразена с целта на закона. Излага съображения, че при издаване на Заповед № 25-4536-000003/19.09.2025 г. издаващият орган е определил принудителна мярка в противоречие с материалния закон, тъй като жалбоподателят - адресат на административния акт, е немски гражданин, който не пребивава за постоянно в Република Б., поради което в случая е приложима разпоредбата на чл. 171, т. 2б ЗДвП, а не разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а” ЗДвП (както е посочил в заповедта издаващият орган), респективно срокът на действие на принудителна административна мярка е следвало да бъде определена в размер до 3 месеца, а не от 6 месеца до 1 година. В жалбата се поддържа, че е нарушена разпоредбата на чл. 171, т. 2а ЗДвП. В тази връзка излага, че в настоящия случай заповедта за прилагане на принудителна административна мярка е издадена на лице - Ч. М., управляващо автомобил с марка Б. с установена неспособност,

което обаче не е собственик на автомобила. Това обстоятелство е описано и в Заповедта № 25-4536-000003 от 19.09.2025 г., в която е изрично посочено, че собствеността на автомобила принадлежи на Х. Д. /HAMIT CAN/

В съдебно заседание оспорващия не се явява, като чрез пълномощника си адвокат М., поддържа жалбата си и развива доводи, че оспорения административен акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Ответникът по жалбата не взема становище по спора.

По делото са събрани писмени доказателства, приобщена е в цялост административната преписка по издаване на оспорения акт.

Настоящият състав на Административен съд София-град, като взе в предвид оплакванията в жалбата, доводите на страните, събраните по делото доказателства и приложимата нормативна уредба извършвайки служебна проверка на обжалваната заповед по реда на чл. 168, ал. 1 АПК намира за установено следното:

Съдът, като взе предвид изложеното в жалбата и въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Предмет на съдебен контрол е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4536-000003/19.09.2025 г. издадена от Началник към РДГП Е., ГПУ С., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП на Ч. М. (С. М.), немски гражданин, [дата на раждане] в Г., притежаващ паспорт № С7R6P2NFC е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС лек автомобил марка Б. с немски регистрационни табели с номер WHC61 за срок от 6 месеца до 1 година.

Заповедта е връчена на 19.09.2025 г., жалбата срещу нея е подадена да Административен съд София - град на 03.10.2025 г., поради което съдът счита, че жалбата е процесуално допустима за разглеждане, тъй като е подадена от надлежна страна, в рамките на 14-дневния срок за обжалване, считано от момента на връчването, пред компетентния съд по седалището на жалбоподателя.

Разгледана по съществото, същата се преценя и като ОСНОВАТЕЛНА, предвид следното:

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, с оглед представената по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на МВР и Заповед № 8121з-1389/07.10.2024 г. на Министъра на МВР за определяне на длъжностни лица, които да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП, като между страните няма спор относно компетентността на издалия акта.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа задължителните установени в закона реквизити

- подписана е от издателя си и съдържа изложение на фактическите обстоятелства, въз основа на които е издадена. В този смисъл формално е спазено изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК относно съдържанието и формата на административния акт, предвид което не са налице предпоставките по чл. 146, т. 2 от АПК за неговата отмяна.

При издаване на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят неговата отмяна с оглед разпоредбата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Независимо от посоченото до тук, съдът намира, че оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК. Съображенията за този извод са следните:

Съгласно нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП може да се приложи ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" за срок от 6 месеца до една година на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателнопроцесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

Видно от съдържанието на процесната ЗППАМ, е мотивирана и се релевира със следните фактически обстоятелства: на 19.09.2025 г. около 04:00 часа в [община] на път автомагистрала № А-1 - автомагистрала М. А1 км 114 в района на ГКПП КАП А., Ч. М. (С. М.), немски гражданин, [дата на раждане] в Г., притежаващ паспорт № С7R6P2NFC управлява МПС – марка В. с рег. № WHC61, държава Г., собственост на немския гражданин Х. Д. (HAMIT CAN), като предостави неистинско немско СУМПС JO804436093, установено от Експертна справка № 638/19.09.2025 г.

Посочено е също, че ЗППАМ е издадена въз основа на АУАН Серия АД № 946101/19.09.2025 г., съставен от Д. М. на длъжност полицаи към РДГП Е., ГПУ С..

Очевидно е, че в описаните в заповедта фактически обстоятелства е налице изрично изявление относно собственика на МПС, изследвани са обстоятелствата относно собствеността на автомобила, предоставянето му за ползване на водача или допускането автомобилът да бъде управляван от водач без СУМПС, които се потвърждават и от наличните в приобщената по делото административна преписка доказателства.

В конкретния казус е безспорно, че собствеността върху процесното МПС принадлежи на Х. Д. (HAMIT CAN). Това обстоятелство е описано и в процесната Заповед № 25-4536-000003 от 19.09.2025 г., в която е изрично посочено, че собствеността на автомобила принадлежи на Х. Д. (HAMIT CAN). Доказателство в тази насока е и удостоверение за собственост, представено като доказателство от жалбоподателя и налично към административната преписка, от което е видно, че собствеността на автомобил с марка Б. с немски регистрационни табели с номер WHC61 принадлежи на Х. Д. (HAMIT CAN).

Както се посочи по-горе, според изричната регламентация на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП мярката "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" за срок от 6 месеца до една година се налага по отношение на собственика на МПС, което е било управлявано от водача - жалбоподател, който не притежава съответното свидетелство за правоуправление, което е

доказано безспорно.

Основателно в жалбата се поддържа, че оспорения административен акт е издаден в противоречие с материалния закон и не е съобразен с целта на закона. Това е така, тъй като в случая незаконосъобразно ПАМ е наложено по отношение на оспорващия, който незаконосъобразно е посочен като адресат на ПАМ.

Адресат на мярката по чл. 171, т. 2а от ЗДвП може да бъде само лицето, изрично посочено в разпоредбата. Така, мярката следва да се прилага по отношение на собственика на МПС, а в случая това е Х. Д. (HAMIT CAN), установен от полицейските служители, което е различен правен субект от управляващият автомобила Ч. М. (С. М.), на когото е наложена процесната мярка. От представеното свидетелство за регистрация на МПС категорично се установява, че автомобилът е собственост на Х. Д. (HAMIT CAN) и безспорно той е лицето предоставило МПС за управление на Ч. М. (С. М.). Това обстоятелство е налице и към момента на установяване на нарушението на водача Ч. М. (С. М.).

При това положение не би могло да се приеме, че Ч. М. (С. М.), е правният субект, спрямо който следва да се приложи процесната ПАМ, съответно ПАМ е наложена по отношение на ненадлежен адресат, което е основание за отмяна на заповедта поради неправилно приложение на материалния закон. В този смисъл при издаване на процесната заповед административният орган не е спазил и целта на закона.

За пълнота на изложението следва да се спомене, че при издаване на Заповед № 25-4536-000003/19.09.2025 г. издаващият орган е определил принудителна мярка в противоречие с материалния закон – неправилно приложение на закона. В тази насока административния орган следва да се съобрази, че Ч. М. (С. М.) - адресат на административния акт, е немски гражданин, който не пребивава за постоянно в Република Б., поради което в случая е приложима разпоредбата на чл. 171, т. 2б ЗДвП, а не разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а” ЗДвП (както е посочил в заповедта издаващият орган), съответно срокът на действие на принудителна административна мярка е следвало да бъде определена в размер до 3 месеца, а не от 6 месеца до 1 година. В допълнение, чл. 172, ал. 1, изр. 2 ЗДвП изрично предвижда, че „Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява”. В този смисъл следва да бъде съобразено и обстоятелството, че Ч. М. (С. М.) е заплатил глоба за извършеното от него нарушение съгласно издадено НП № 25-4536-000003/19.09.2025 г., с което наложената глоба е в размер на 300 лв.

Съобразно гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4536-000003/19.09.2025 г. е незаконосъобразна и следва да бъде отменена,

При този изход на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски по делото, но тъй като не са претендирани съда не следва да се произнася.

Предвид изложеното до тук, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е издадена от компетентен орган, без да са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, но при липсата на материалноправните предпоставки за издаването и при неспазване целта на закона,

поради което е незаконосъобразна и подлежи на отмяна. В този смисъл жалбата против акта е основателна и следва да бъде уважена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 146, т. 4 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4536-000003/19.09.2025 г. издадена от Началник към РДГП Е., ГПУ С., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП на оспорващия е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС лек автомобил марка Б. с немски регистрационни табели с номер WHC61 за срок от шест месеца до 1 година.

На основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП решението е окончателно.

СЪДИЯ: